



Præcisering af tinglysningslovens § 12, stk. 4

Henstillet til justitsministeriet i forbindelse med anden ændring af tinglysningsloven at overveje spørgsmålet om at søge bestemmelsen i lovens § 12, stk. 4, præciseret.

FOB nr. 84.71

(J. nr. 1984-731-68).

A klagede for B over, at justitsministeriet havde afslået en ansøgning om tilladelse til for højesteret som 3. instans at indbringe en kendelse, der var afsagt af østre landsret den 10. april 1984 (offentliggjort i Ugeskrift for Retsvæsen, 1984.865) i en sag mellem B og de privatskiftende arvinger i boet efter C.

Sagen vedrørte spørgsmålet om, hvilke betingelser der efter tinglysningslovens § 12, stk. 4, gælder for tinglysning af en bekræftet stævningssenpart i sager om fast ejendom.

Efter den nævnte lovbestemmelse kan sagsøgeren i sager om fast ejendom begære en bekræftet genpart af stævningen tinglyst, »... når den ret, for hvilken sagen er tingfæstet, derom har truffet beslutning«. Under henvisning til bestemmelsens ordlyd, sammenholdt med § 279, stk. 2, i retsplejeloven, således som denne var affattet inden ikrafttrædelsen af lov nr. 206 af 8. juni 1979 (»Ved forkyndelsen af stævningen ... anses sagen for tingfæstet; ...«), fandt landsretten, at stævningen skal være forkyndt for sagsøgte, inden retten meddeler tilladelse til tinglysning af stævningen. Da dette ikke var tilfældet, ophævede landsretten underrettens beslutning om tinglysning af stævningen, således at stævningen ville være at slette af ejendommens blad i tingbogen.

Af de akter, jeg modtog fra justitsministeriet, fremgik, at A i en senere skrivelse til retten i Nyborg havde meddelt, at B hævdede den underliggende sag mod de privatskiftende arvinger i boet efter C, og at retten herefter sluttede sagen som hævet.

Spørgsmålet om, hvorvidt det var med rette, at østre landsret ved sin kendelse af 10. april 1984 ophævede underrettens beslutning, således at stævningen slettedes af ejendommens blad i tingbogen, var derfor nu uden aktuel tinglysningsmæssig betydning. Jeg forstod da også på A's skrivelse til retten i Nyborg, at B's interesse i at søge østre landsrets kendelse indbragt for højesteret til endelig afklaring af det rejste fortolkningsspørgsmål alene knyttede sig til hans overvejelser om eventuelt at gøre et erstatningsretligt ansvar gældende over for statskassen.

Under disse omstændigheder fandt jeg ikke at burde give udtryk for nogen stillingtagen til det rejste fortolkningsspørgsmål og dermed heller ikke til justitsministeriets afslag i sagen.

Efter min gennemgang af sagen og den foreliggende retspraksis fandt jeg dog at burde forespørge justitsministeriet, om ministeriet var indstillet på i forbindelse med anden ændring af tinglysningsloven at overveje, om der måtte være behov for at søge bestemmelsen i tinglysningslovens § 12, stk. 4, præciseret.

I en skrivelse af 29. januar 1985 meddelte justitsministeriet mig, at det var enigt i, at der efter en foretagen ændring af retsplejeloven kunne være behov for at overveje en justering af tinglysningslovens § 12, stk. 4. Justitsministeriet ville være opmærksom herpå i forbindelse med kommende ændringer af tinglysningsloven.

I en skrivelse til justitsministeriet tog jeg til efterretning, at ministeriet i forbindelse med kommende ændringer af tinglysningsloven ville overveje, om der var behov for at søge den nævnte bestemmelse præciseret.